

Жила ще ватра. І вмирала ватра.
 Пускалась в танець з тінями кругом.
 До двох сердець нічні влягались шатра.
 Горнулися слова і обгортали сном.
 У полисках цвіли заглибини облич.
 А губи вогняні благали молитов.
 І храмно наїкруги. І вже ніхто не кличе.
 Лиш сови і сутінь. Лиш двое і вогонь.
 Й нечутно шелестять твої земні одяжі.
 І зорі, як душа, не дивляться ніде.
 Лиш спалахи вогню лягають, як в безмежки,
 На хрестику твоїм гарячім між грудей.

СиВочолий Вечір пігнирає небо,
 Аж душа ясніє в сяйві мерехтінь:
 Я рожевим садом знову йду до тебе,
 В давнини щемкої незабутньої тінь.
 Йду, спішу до тебе в майбуття стозоре.
 Зупиняю в хвилях відшумілій час.
 Й знову юні роки котять мрії в море.
 Що весняним садом поєднало нас.
 Знаю — не вернеться юності стежина.
 І дощі весняні нині не впадуть.
 Та буяє в літі та погідна днина.
 Що до твого серця простелила путь.
 Серед літогону, у квалівих митях —
 Ятряться трибоги, зріє сивина.
 Але наш світанок, мов калини кетяг,
 Заливає душу — хмелем, без вина.
 Йду, спішу до тебе, світанкова зоре.
 Ти посеред ночі — краща із прикрас!
 Й знову долі кроки котять мрії в море,
 Що весняним садом поєднало нас.

В КАВ'ЯРНІ

Бережний дотик рук. Гаряче лоно губ.
 Пристигла кава, як ковток свободи.
 Крихка непевність вій серед омані згуб.
 Залежність від душі, а чи від примх погоди.
 Безмежжя і межа. Чутливість почуттів.
 Притишенні слова у хмільному мовчанні.
 Тремтить твоя рука, як мить серед віків.
 А може і не мить... Лиш подих на світанні.

А ми з тобою горами підем.
Карпатським трунком душі огорнемо.
У довгожданий сонячний Едем,
Як в теплі води, глибоко пірнемо.
До рути-м'яти схилимо блакить.
В садах вишневих обіймемо ранок.
Де тихо так, де в росах щастя спить,
Для гвоздок сердець віншуєчи серпанок.
Там, між смерек, з живого джерела,
Спиває юність пелюстки любові.
Й, губами помолившись до чола,
Великденъ святити котики вербові.